

народни мотиви, на които поставя модерни хармонии — изобщо, стреми се да създава музика в български дух. Първият му опит в тази посока е четвъртата скица ор. 6, а „Музиката“ за голѣм оркестър ор. 9 е един сериозен опит за създаване на едно голѣмо завършено творение в български дух, безъ заимствуване на готови мотиви. Като сполучливи творби отъ атоналния периодъ могатъ да се посочатъ: сонатата ор. 3 за пиано и „Баладата“ ор. 5 за голѣм оркестър, а последниятъ 4 опуса означаватъ начало на създаване на собственъ български стилъ. Композиции: ор. 1 — Фантазия за пиано и оркестър; ор. 2 — соната за цигулка и пиано *Cis moll* (1921); ор. 3 — Соната за пиано *Es moll* (1921); ор. 4 — Симфония № 1 — *cis moll*, за голѣм оркестър (1922) (първо изпълнение София 1928); ор. 5 — Балада за голѣм оркестър (1924); ор. 6 — Четири скици за голѣм оркестър (първо изпълнение в София 1929); ор. 7 — Шестъ пиеси за пиано; ор. 8 — десетъ пѣсни за високъ гласъ; ор. 9 — „Музика“ за голѣм оркестър (1931); ор. 10 — Вариации за пиано *Fis dur*; ор. 11 — Четири етюда за пиано; ор. 12 — Две парафрази върху български народни пѣсни (1931); ор. 13 — концертъ за пиано съ оркестър (1932). Безопусни нумера: 6 прелюдии за пиано (1921), симфония № 2 (1922) и симфония № 3 (1923). Дветъ симфонии подлежатъ на окончателна преработка — за да получатъ опусенъ номеръ.

Нерини, Емиль — Nerini, Emile — композиторъ, род. 2 февр. 1882 в Колумбъ на Сена, ученикъ на Парижката консерватория, композиторъ: „Самотностъ“, „Три кѣса“, „Мавритански блѣнъ“, „Хорото на духоветъ“ и др. за оркестър, една соната за пиано, по една соната за цигулка, чело и флейта съ пиано, много творби за пиано, нѣкои отъ които съ оркестър; оперитъ: „Магноелъ“, „Вечерята въ Ватерло“, „Последно изпитание“ и „Мазепа“ (1925), пѣсни — хорови и солови.

Нери, Филипо — наричанъ „свети“ — Neri, Filippo — италиански светеникъ, чието име се свързва съ на-

чалото на ораторията като музикаленъ видъ, род. 21 юлий 1515 в Флоренция, умр. 26 май 1595 в Римъ, получилъ образованието си в Римъ, 1551 приема посвещение в духовенъ санъ, и започва да държи въ молитвената зала (Oratorio) на манастиря Санѣ Джироламо и Санѣ Мария в Баличево масово посещавани сказки изъ библейската история, утвърдени отъ папа Григорий XIII, подъ името „Congregazione dell'Oratorio“. Въ тѣзи събрания сказки, Н. започва да вмѣква и музика — химни *Laudi spirituali*, което е собствено начало на ораторията — писани отначало отъ папския капелмайсторъ Анимучио, а по-късно и отъ Палестрина. Въ тази зала „Oratorio“ е била изпълнена и мистерията „Animo e corpo“, — „Душа и тѣло“ на Кавалиери. Съ вмѣкването на драматични елементи и разширяването на музикалната частъ на библейскитъ сценически представлени (мистерии) се очертава вече ораторията като музикаленъ видъ.

Неруда, Вилма Мария Франциска — Neruda, Wilma Maria Franciska — видна виртуозка-цигуларка, род. 29 мартъ 1839 в Бърно, умр. 15 авг. 1911 в Берлинъ, ученичка на Янз; 9 годишна свири (заедно съ сестра си Амалия — пианистка) в Виена, концертира съ много голѣмъ успѣхъ въ Парижъ и Лондонъ, и се установява в Лондонъ на продължително пребиваване, излизайки като солистка и въ камерни ансамбли въ популярнитъ и филхармонични концерти и др. музикални организации на английската столица. 1900 се преселва въ Берлинъ. Съ своята съвършена техника и сериозностъ въ изпълнението, Н. се нареждала между първитъ цигулари-виртуози на миналия вѣкъ.

Неруда, Франц — Neruda, Franz — братъ на горната — първостепенъ виолончелистъ и способенъ композиторъ, род. 3 дек. 1843 в Бърно, умр. 19 мартъ 1915 в Копенхагенъ, следъ като концертира в Австрия и Германия, постъпва в Кралската капела въ Копенхагенъ, дирижирайки концертитъ на Музикалнитъ дружества тамъ и в Стокхолмъ, композиралъ: сюитата — „Изъ чешкитъ лесове“ и словашки маршове